

Поїзд підходив до станції, стихивши пари. Всі на пероні раптом кинулися до потягу. Особливо ті пасажирки, яким дісталось місце в загальних вагонах. У вагоні, в якому довелося добиратися до кінцевої станції і мені, одразу спалахнула сварка. Якийсь молодик затягнув ціле купе пом'ятим коцом, які нині видають у поїздах, і нікого туди не пускав. Він кричав щось подібне того: я інвалід, я купив всі вісім місць, щоб мене ніхто не тривожив. Краще б я скоріше зістарився, тоді усі побачать, що я інвалід. Не чіпайте мене, бо я таке пережив...

Інша екзальтована особа в модному капелюшку намагалася присісти хоч з краєчку на рундук, відсунувши трохи завішений коць, але наш індивідуаліст почав штовхати її в спину. Дама не витримала і, в свою чергу, стала вимагати від провідника, аби той навів порядок. Але провіднику, як мовлять, було все фіолетово:

— Я вас впустив, впустив у вагон. А він загальний, то шукайте місця собі самі.

Мені хотілося втрутитися у цю ситуацію, та подумав: можливо, той інвалід і справді хворий, якийсь епілептик, дай в пику, а він візьме і перекинеться. Відповідь їй за цапову душу.

Люди стояли, висловлювали своє невдоволення, але інваліда ніхто більше не чіпав. Нарешті якось всі розсілися і заспокоїлися. Потяг звично почав відміряти своїми металевими колесами знайомий шлях. Закрутились шестерні всесвіту. Кожен увійшов у себе, хто дрімав, а хто просто мружився, коли вікна поїзда вловлювали якесь зовнішнє світло, що йшло від автоматки чи електричних стовпів, що виресли обабіч колії. В такі хвилини добре думається. Мені випала верхня бокова полиця. Якряз навпроти кубла «інваліда».

На такому рахметовському ложі не особливо посидиш. Чомусь згадалось модненьке нині слово «менталітет». Ось вона, наша українська ментальність, яка особливо паралельно йде з прислів'ям «Моя хата скраю, я нічого не знаю». Рабська психо-

логія таки сидить в нас, вихована століттями.

«Інвалід» мирно похропував і йому до одного місця була ментальність і те, що хтось сидів у тамбурі на своїх власних валізах.

Хтось назвав ніч початком безкінечності. І дуже влучно. Бо коли ти спиш, здається, уже нічого не існує і тебе немає. А коли не спиш вночі, то час також здається безкінечним.

У Львові значна частина пасажирів підготувалася до виходу. Львівський вокзал якийсь особливий. У нього своя, незвична аура. Тут пахне кусочком Заходу впереміж з пивом, кавою і своєрідною говіркою. Та спільним зі всіма нашими станціями є те, що всі пасажирки спішають зайняти вигідні місця. Останньою зайшла черниця. Їй нічого не залишалось, як

Висоцького, Джигарханяна. Мову перевели на те, скільки пропили, коли народились у них сини. Тут гордість уже змішалася з міцними словечками, які для зв'язку промови все частіше вивиралися з лексикону добряче хильнувшої компанії.

Нарешті «інвалід» почав збирати свої манатки. Гарячі прощання, і Валерик уже залишився на пероні зі своїми численними тлумачками.

Руслану захотілося зачадити якимсь «мальборо» і він попросив у мене сірників.

— Не курю і не рекомендую іншим, — не дуже люб'язно відповів я і спустився з полиці, яка добряче намуляла мені боки.

В очах черниці я побачив схвалення моїх дій, і це дало можливість заговори-

умки уже порахував, скільки їй років.

— А чому, сама не знаю. Господь покликав. Це пояснити неможливо. Це можна лише відчутти.

— І вам ніколи не хотілося потрапити в обійми чоловіка?

Очевидно, ця тема була заборонена для служительки монастиря, бо сестра Тереза трохи почервоніла і все ж відповіла:

— Я мала можливість вийти заміж, але моє місце в монастирі. Така воля Божа.

— А хіба в монастирі не грішати?

Я все намагався провокаційними запитаннями випитати побільше про служительів Господніх.

— Буває, що не всі витримують монаше життя і йдуть з монастиря. Ми нікого не осуджуємо, бо на все воля Божа.

Раптом провідники затіяли якусь суперечку і масними слівцями послали один одного, куди й Макар телят не водить. Однак враз всепрощення не сховадив з обличчя сестри Терези. Вона не відреагувала ніяк на цю брудну лайку. Мене це здивувало і я знову поліз з запитаннями, як вона ставиться до цього.

— Все це людське і, на жаль, грішне. Однак воно таке є і змінити можуть лише самі люди, — мудро і якимось по-старечому відповіла монашка.

Проживаючи в святій обителі, вона менш за нас отримує зовнішніх подразників і тому, очевидно, реакція на світ децю інша. А, можливо, її внутрішня аура настільки багата і цілюща, що все навколо немає ніякого значення. Отрута фальшивої моралі просто втрачає свою силу перед тим зціленням душі, яке заслужила сестра Тереза за багаторічне служіння Всевишньому. Так подумалось мені, коли запанувала мовчанка. Я незчувся, як потяг заскрипів гальмами на кінцевій зупинці. Ми вийшли на бруківку станції, і сестра Тереза, попрощавшись, швидким і широким кроком поспішила у своїх справах. Незабаром її чорна постать зникла за висотними будинками. Я це довго був під враженням цього незвичного знайомства.

Тарас
ПОКУТЯНСЬКИЙ.

Новела СЕСТРА ТЕРЕЗА

зайняти нижнє бокове місце одразу біля дверей, не дуже зручне для подорожування.

Наш «інвалід» уже прокинувся, і провідники юркнули до нього за імпровізовану занавіску. Швидко вкинули по чарці. Раптом в одного з провідників виникла ідея покликати ще й Мурку.

— Валеро, ти не знаєш, яка це класна чувіха. Вася, йди поклич її. Ми обов'язково мусимо познайомити Валеру з Муркою, бо інакше він багато втратить, — наполягав Руслан.

Вася пішов, а Руслан продовжував вихваляти принади Мурки. Вона не застала себе довго чекаючи. Компанія зустріла дівочі радісними вигуками. Чаркування продовжувалось. Але, видно, джентльмени були більш зайняті увагою до того, що залишилося на столі. Мурка подякувала за теплий прийом і пішла у сусідній вагон.

Хлопці згадали Мурку з відомого телесеріалу «Місце зустрічі змінити не можна», трохи похрипіли під

ти з нею.

— Вам не дико дивитися і слухати все це? — запитав я в монашки.

Дуже милозвучним грудним голосом вона заперечливо сказала:

— Все це земне і немає чого дивуватися. Звичайно, вони грішать, але що зробиш. Не видають, що творять.

Поговорили про се, про те. Я дізнався, що монашку звуть сестрою Терезою. В монастирі вона вже 15 років. Нещодавно сестра Тереза побувала в Канаді. З захопленням розповідала про цю країну, про її природу.

— Але знаєте, мене чомусь завжди тягнуло додому. Хоч і відомо, які негарзди в Україні, скільки вслякого гріха, а ностальгія мучила щохвилино, — зізналась черниця.

— А як ви стали монашкою і чому? — мене завжди мучить це питання, коли бачу монахів.

— Я стала монашкою у 18 років, — сказала і зашарілася сестра Тереза. Адже зрозуміла, що я под-